

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518624320/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Ah! hvor forundret!

lysere Smil: „Saa skal I Dæulen tej mæ* see Kram! det er ingen Træskokarle – kom kun! de staae tæt herudenfor Gaarden.” Som han det sagde stak han arter Hænderne i Lommerne og vraltede afsted; Kammertraaden og Præsten fulgte efter i ærefrygtsfuld Forventning; men den unge *Ruricolus* og jeg bleve tvivlraadige staaende. Hr. *Lammestrup* vendte sig, da han var kommen midt hen i Borggaarden, halvt om imod os, og raabte: „De unge Fyrer forstaae dem vel ikke paa Saadannoget; de kan gase ind til Kvindfolkene saalænge.”

Det gjorde vi. – lide var det, at een af disse skulde saa ganske tiltrække sig hele min Opmærksomhed, at jeg over hende glemte alle de Andre; men denne Ene var ogsaa et Non plus ultra af landlig Skjønhed: Jeg saac ved første Øjekast, at hun var den Fuldkønneste i sit Slags. En saadan Skjønhedsfylde, blussende, bovnende, og dog i de skønneste Former, troede jeg aldrig før at have skuet. Man tænke sig for Alting ikke en trind, butter, struttende Malkepige! ingen Miss Flamborough! ingen Betty Bouncer, der uden Kniberie lader sig udparcellere i to Frøkener! Nej! Jomfrue *Lammestrup* var sandeligen et Mønster paa det yndigste Jevnmaal hvad Legeme og Liviamenter angik. Og i Hensende til Sjælen – troe mig, kjere Læser! jeg taler aldeles ikke ironisk: denne jydsk *Maren* besad virkelig en ganske uaimindelig Dannelse, hvilket jeg efter et Par korte Samtaler let opdagede. Hun havde læst og følt sin Lafontaine, og jeg behøvede blot at nævne „Lotte” og „Mariane” for at fremkalde Taarer i hendes himmelklare Øjne. Hertil kom: at hun dansede som en Alfe, sang som en Engel og spillede smagfuldt og færdigt paa sit Pianoforte – vist nok det eneste Instrument af denne Art, som da fandtes i det ganske Vensyssel. I hvilket Drivhuus, denne faure Markblomst var bleven saaledes forædlet, skal jeg ikke kunne sige; men vist er det, at Hr. og Madam *Lammestrup* ingen Skyld havde deri.

Jeg har allerede sagt – og det vil nok Ingen nu finde forunderligt – at jeg strax gav denne fortræffelige Pige mit Hjerte. Jeg vil lægge til: at jeg ikke just plejer at give mit Æble bort, uden at have en Pære i

* Dersom det skulde støde Nogen, at høre en sønderjydsk Eed af denne Nørrejydes Mund, da maae jeg anføre til vores Begges Retfærdiggjørelse: at Hr. *Lammestrup*, der havde dannet sig efter sønderjydske – eller som de hellere ville hedde holsteenske Prangere, efter dem havde optaget mange smukke og passende Eeder og Talemaader.

St. St. Blicher

Kikkerten, og at jeg altsaa ligeledes ved denne Lejlighed turde gjøre Regning paa et Mageskifte; thi foruden den Velvillie, der ved det allerførste Blik paa min Person lyste ud af hendes skønne Øjne, viste sig hos hende efterhaanden flere umiskjendelige Tegn paa en fremspi- rende Lidenskab, af hvilke jeg blot vil anføre følgende tre, som meest iøjnefaldende. For det Første mærkede jeg: at naar jeg stod i min Yndlingsstilling (krumme Knæer, det venstre et godt Stykke foran det højre, den højre Haand paa Hoften, den venstre Næve i Siden med frembøjet Albue, Skuldrene ligeledes fremad og lidt ivejret, Hovedet ludende, Øjnene vidt opspilede, og Munden trukken op mod Næsen, hvilket giver et stolt Udseende – de Franskes *dédaign- eux* – og Noget som lignede en med Bajonetten stormløbende Soldat) – at naar jeg saaledes stod, da hvidskede hun hemmeligt til En eller Anden af de unge Piger, skottede hen til mig og smilte. – For det Andet: da vi kom ud i Høevangen, og for at fortjene vor Andeel i Gildet skulde formere en Stak, og ved denne Lejlighed overdængede Hverandre med Høe, blev jeg næsten aldeles forskaaet; det gik derimod ud over min Ven *Hans Mikkel*. Min søde *Maren* smed ham den første Haandfuld i Hovedet, og alle de andre Smaa piger fulgte hendes Exempel. Han satte sig til Modværge, og jeg rog mig broder- lig af ham – forjæves! de vilde Mandinder stormede ind paa ham alene – han snublede, og i et Nu var han begravet under et Bjerg af Høe, og Slaget tabt paa vor Side. Jeg ynkedes virkelig over ham, da jeg saae den Overvundne staae der børstende og pillende Straae og Mos af sine pene Klæder, og de syv Amazoner leende omkring ham; men Ingen loe højere, end min skjelske *Maren*. – Det tredje aabenbareste Kjendemerke paa Glutens Kjerlighed iagttog jeg siden hen under Dansen. De saakaldte „Jukketrin“ vare dengang i Mode, og jeg havde virkelig erhvervet mig en Slags Færdighed i Samme. Denne Danses ejendommelige Ynde bestod i lange Hop og kraftige Kast med Benet, samt i at bøje Hovedet sideværts ud over Skulderen og saaledes stangende at bane sig Vej som igjennem en tætstaaende Menneskevimmel. Heri kjendte jeg ingen Ligemand: jeg gjorde Spring paa to til tre Alen, og Meddanserne vogtede sig vel for at komme mig for nær. Men det forstaaer sig: en saadan Bevægelse var temmelig voldsom, og bidrog meget til at fremme Transpirationen. Det undgik ikke den velsignede Pige, hvor echaufferet jeg var, da jeg takkede af med hende i første Dans. Da jeg derfor bad hende om den

Ah! hvor forandret!

anden – som skulde være en Valt – undskyldte hun sig, dog i de høfligste og forbindligste Udtryk – hvorfor? ene og alene af en fin Skaansomhed imod mig; thi mod *Hans Mikkel* var hun ikke saa medlidende; af ham lod hun sig strax engagere. Med lønlig Glæde saac jeg hvorlunde den lille Taske holdt ud med ham til allersidste Par, blot og bare for at udmatte ham, og – om muligt – paa een Dag besjete ham paa tvende forskellige Maader (see Høeslaget). Men det er vel unødvendigt at anføre flere Beviser; Enhver indseer allerede, hvorledes det stod sig med *Maren Lammstrup*: lille uskyldige Hjerter. Jeg ansaae det med Rette som min Ejendom; men jeg udsatte med Villie den gjensidige Tilstaaelses søde Time; det er saa rart at have Noget ivente.

Slætgildet.

Jeg har allerede sagt: at jeg gjør svære Spring i Dansen; det kan Ingen have Noget imod; men at springe i Historien – det turde maaskee ikke behage den sindige Læser. Desaaarsag vil jeg nu – efter skyldig Afbigt for det lange Jukketrin, mit Hjerter tog med min Pen – vende tilbage, og med Orden og Adstædighed beskrive den landlige Fæst paa *Tyreholm*.

Og er da *Theknøgtene* den første Gjenstand for vor Opmærksomhed. (Da denne meget yndede Drik nu ikke længere er nogen Hemmelighed, opholder jeg mig ikke heller ved dens Beskrivelse.) Altsaa: her sad foran den dampende Maskine Festens Dronning *Maren Lammstrup*, og bryggede og uddeelte saalænge til Værten, til Kammerraaden, til Præsten og fem sex andre Herrer, til disse selv bleve dampende Maskiner, der igjen havde ligesaamange Tobaksmaskiner i Gang. Jeg kunde ikke undslaae mig for at sidde hos; men saasnart jeg havde faaet min Tærte tillivs, skyndte jeg mig at komme ud i det Frie; thi det begyndte at qualme for mig: Punschen, Røgen af den gemeneste Jomfruetobak, i Forening med Samtalen – der var ganske dyrisk; thi den drejede sig alene om Stude, Heste, Hunde, Roeandrikkere og andre vilde Dyr – virkede Alt saa uimodstaaeligt paa mig, at jeg maatte søge Enrum, og sætte Panden mod *Tyreholms* gamle ærværdige Muur.

Da jeg vel vidste: at ligesaa hæderfuldt det er at kunne drikke